

boodschap aan. Een kort appje was alles wat er nog in zat. Hoopte ze dan.

Met veel moeite draaide ze terug op haar zij en opende haar telefoon. Zelfs het gedempte nachtstand licht deed pijn aan haar ogen en ze zag dat ze een paar, ongetwijfeld vrolijke berichtjes van Rowena had. Haar collega en vriendin. De letters dansten voor haar ogen, dus ze typte alleen dat ze zich ziek ging melden. Verder even niks, Ro zou het wel snappen. Daarna scrollde ze naar de naam van haar baas, het bewegende beeld deed haar kokhalzen en bijna omvallen. Al had dat natuurlijk met geen mogelijkheid gekund, want ze lag op haar zij, horizontaal gestrekt.

Met de moed der wanhoop typte ze nog een keer dat ze ziek was. Hartstikke ziek. Zo ziek dat het wel een paar dagen zou gaan duren. Nadat ze op verzenden had gedrukt liet ze de boel de boel en viel onmiddellijk weer in een diepe slaap.

Toen Hansje voor de zoveelste keer wakker werd, had ze niet kunnen zeggen wat voor dag het was. Al had haar leven er van afgehangen, ze had geen idee, geen benul, en al helemaal geen interesse. Aan haar gortdroge mond en keel te voelen was het in ieder geval de hoogste tijd om uit bed te gaan, en te zorgen dat ze aan iets van vloeistof zou komen.

Ze moest serieus nadenken om haar lichaam in beweging te krijgen. Met enorme inspanning elke handeling in kaart brengen, visualiseren en plannen. Hand verleggen, ene been van andere been. Draaien van zij naar rug. Rugligging. Hijgen. Een verstikkende zweetaanval ondergaan. Uitrusten.

Het voelde alsof ze niet alleen stroop in haar hoofd had, maar haar ledematen aan dikke touwen van bovenaf bestuurd moesten worden. Alsof ze een houten poppenkastpop was. Met vastgeroeste scharnieren op de plek van nek, knieën, ellebogen en andere beweegbare onderdelen. Het duurde lang en kostte verschrikkelijk veel moeite maar uiteindelijk zat ze rechtop op de rand van het bed, haar benen buitenboord, voeten op de grond. Tijdens de uitputtende onderneming was ze blijkbaar in één moeite door van klei naar gekookte spaghetti gedegradeerd, ze moest de hele treurige boel letterlijk met gedachten, en fysieke ondersteuning van haar handen naast zich op het matras, overeind houden.

Alles deed nu nog meer zeer dan in liggende positie het geval was geweest. Haar hoofd bonsde. Botten leken in brand te staan en haar huid schrijnde alsof ze omhuld was door een pak gemaakt van schaafwonden. Afgetopt met die verrotte misselijkheid en akelige duizelingen.

Het liefst had ze zich weer achterover laten zakken om verder te slapen. Maar ze had een te smerige smaak in haar mond, te veel dorst, en blijkbaar een stiekem prima functionerend overlevingsinstinct, om aan dat verlangen toe te geven.

Ze hing meer dan ze zat en gunde zichzelf een paar minuten, of misschien waren het uren, om in die positie te blijven. Maar uiteindelijk bukte ze om haar pantoffels te pakken. Wat onmiddellijk werd afgestraft met een nieuwe

aanval van gemeen prikkelend gal in haar slokdarm. Maar zelfs de reflex om omhoog te komen en geconcentreerd te slikken was afgehaakt. Ze kokhalsde en tranen van benauwdheid sprongen in haar ogen.

Hansje dacht in slow motion aan die keer dat alle vier haar jongens ziek waren geweest. Erg ziek. Drie hadden kinkhoest, één de toen heersende Mexicaanse griep. Uitgeput was ze als alleenstaande moeder met slaapproblemen natuurlijk sowieso al chronisch geweest, en deze situatie had dat er niet beter op gemaakt. Heen en weer haastend tussen de verschillende bedden en bedjes, had ze met teiltjes, washandjes en schone lakens vele nachten op de overloop doorgebracht. Zich vreselijk zorgen makend over de afgrijpselijk klinkende hoestbuien, van koorts glazige ogen en nat bezwete bolletjes. Af en toe van gekkigheid niet wetend naar welk patiëntje ze het eerst moest.

Op een gegeven moment had ze niet eens meer durven gaan liggen nadat ze weer een bed had verschoond. Te bang om in slaap te vallen en dan binnen een paar minuten de pijn voelen van wakker worden en er wéér uit te moeten.

Al na amper anderhalve nacht had ze het laatste schone onderlaken gepakt. Waarna ze bij het eerste teken van naderend braken, vanuit de ene naar de andere slaapkamer had gefluisterschreeuwd dat ze op het laminaat moesten spugen. Wanhopig zo stil mogelijk over de gang rennend, gesmoord: "Op de grond, schat, spuug maar op de grond. Buiten het bed, buiten het bed, lieffie!" geroepen.

Vanaf dan hadden er standaard emmers op de kamers van haar jongens gestaan. Maar het was een gevleugelde uitdrukking geworden in haar gezinnetje. Als iemand ook maar zuchtte dattie vol zat na het eten, werd er al geroepen: "Kotsen op de grond, kotsen op de grond!"

En dat spugen vanuit een verhoogd kajuitbed weer voor heel andere akelige situaties zorgde, was minder erg dan het alternatief. Opletten dat je niet uitgleed, een badlaken over de kots en bij daglicht de spetters van de plinten soppen, kostte allemaal een stuk minder energie dan voor de achtste keer een bed afhalen met een bibberend hoopje ellende ernaast.

Zonder schone lakens om te voorkomen dat ze ook nog nieuwe matrassen had moeten gaan kopen.

Tja, zo mijmerend, was het natuurlijk helemaal niet gek dat ze was ingestort. En al waren chronische slapeloosheid, haar laatste scheiding en het geestdodende werk in de coffeeshop, wat ze nu al veel te lang deed de directe aanleiding. Het in haar eentje opvoeden en grootbrengen van vier slimme jongens gecombineerd met het runnen van haar eigen kinderopvang aan huis was ook zeker niet vanzelf gegaan.

Het was meer een wonder dat ze dit nieuwe dieptepunt niet veel eerder had bereikt.

Ze zou het haar jongens trouwens ook moeten gaan laten weten, dat mama

even uit de roulatie was en deze week niet kon komen met verse prakkies.

Maar eerst moest Hansje dus de afstand naar de trap gaan afleggen. Diezelfde trap zonder brokken af zien te komen, en dan nog helemaal vanuit de gang de woonkamer in.

Het middelbare wrak had over dit soort dingen nog nooit nagedacht en het was een ervaring die ze graag had willen missen.

Uiteindelijk lukte het haar te doen wat ze moest doen. Toen ze haar slaapkamer weer in strompelde voelde ze zich alsof ze een maand dwangarbeid achter de rug had. Ze was kapot. Total loss. Haar hele lijf jankte figuurlijk van de pijn. Ze liet zich meer in bed vallen dan dat ze gecoördineerd ging liggen. Maar voor ze erover na kon denken, sliep ze alweer.